

Sygn. akt VIII AKa 376/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Piotr Schab

Sędziowie: SA – Izabela Szumniak

SO (del.) – Anna Grodzicka - spr.

Protokolant: Klaudia Kulbicka

przy udziale prokuratora Katarzyny Skrzeczkowskiej i kuratora oskarżyciela posiłkowego małoletniego K. N.

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2024 r.

sprawy D. G., syna T. i A. z d. O., urodzonego (...) w R.

skazanego za czyn z art. 207 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora oraz obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt V K 223/19

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec D. G. w części dotyczącej orzeczenia o karze w ten sposób, że:

- 1. za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 207 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przestępstwa w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 25 lat pozbawienia wolności;*
- 2. uchyla orzeczony w punkcie II wyroku środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych;*
- 3. kwotę orzeczonego w punkcie III wyroku zadośćuczynienia podwyższa do 50 000 (pięćdziesięciu tysięcy) złotych;*
- 4. przyjmuje, że zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania w sprawie z punktu VII dotyczy kary orzeczonej niniejszym wyrokiem;*
- 5. przyjmuje, że zwolnienie od opłaty dotyczy obu instancji;*

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie również od dnia 29 czerwca 2020 r. do dnia 10 kwietnia 2024 r.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, powiększoną o 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia kuratora oskarżyciela posiłkowego małoletniego K. N. za postępowanie odwoławcze;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, powiększoną o 23 % VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami postępowania obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 376/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt V K 223/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja prokuratora – k. 1131-1134</p> <p>Zarzut obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych poprzez bezzasadne uznanie, że oskarżony nie działał z zamiarem ewentualnym</p>	<p># zasadny (apelacja prokuratora)</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny (apelacja obrońcy)</p>

	<p>pozbawienia życia małoletniego syna K. N., co miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie o karze, która winna być orzeczona w wymiarze 25 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Apelacja obrońcy – k. 1148-1157</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności (surowości) kary 15 lat pozbawienia wolności z modyfikacją stanowiska dokonaną na rozprawie apelacyjnej w dniu 10 kwietnia 2024 r. poprzez utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia o karze – k. 1457.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie wskazać należy, że w wyniku uwzględnienia kasacji Prokuratora Generalnego (na niekorzyść) wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca 2021 r. w sprawie II AKa 313/20 został uchylony w części dotyczącej orzeczenia o karze (wyrok SN z dnia 12 października 2023 r. w sprawie II KK 344/22).</p> <p>Prawomocne jest rozstrzygnięcie wskazujące na to, że D. G. dopuścił się przestępstwa kwalifikowanego z art. 207 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>Do zmiany opisu i kwalifikacji prawnej czynu w stosunku do tej, którą przyjął Sąd I instancji (vide</p>		

wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 29 czerwca 2020 r. w sprawie V K 223/19 – k. 1039-1041, t. VI), doszło w postępowaniu odwoławczym. W wyniku uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacji prokuratora Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie II AKa 313/20, w ramach czynu przypisanego w punkcie I wyroku dodatkowo ustalił, że oskarżony działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w bliżej nieustalonym dniu w lipcu 2018 r., ale nie później niż 27 lipca 2018 r. oraz na przełomie sierpnia i września 2018 r. oraz z zamiarem ewentualnym dwukrotnie usiłował pozbawić życia swojego syna K. N., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzielenie pokrzywdzonemu pomocy medycznej. Sąd Apelacyjny, uzupełniając podstawę prawną skazania o przepis art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wskazując art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. jako podstawę prawną wymiaru kary, utrzymał w mocy wyrok w pozostałej części wobec D. G., tj. w zakresie kary orzeczonej w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca 2021 r. w sprawie II AK 313/20 – k. 1299-1301, t. VII).

Uzasadnienie wyroku sprowadza się zatem do przedstawienia motywów, którymi kierował się Sąd Apelacyjny wydając wyrok oraz oceny zarzutów apelacji w przedmiocie kary.

Sąd Apelacyjny, ponownie rozpoznając sprawę w tym zakresie w postępowaniu odwoławczym, uznał, że orzeczenie w zakresie wymierzonej D. G. kary za przypisane mu przestępstwo jest wadliwe. Kara 15 lat pozbawienia

wolności nosi cechy rażącej niewspółmierności. Orzeczona kara jest karą rażąco łagodną, nie spełniającą wymogów tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Uwzględniając fakt uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu o zachowanie polegające na dwukrotnym usiłowaniu zabójstwa dziecka nie można uznać, że tak orzeczona kara czyni zadość wymogom opisanym w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Fakt zmiany kwalifikacji prawnej czynu jest przy tym istotnym czynnikiem wpływającym na wymiar kary. Zmiana opisu i kwalifikacji prawnej czynu rzutuje na modyfikację dolegliwości wymierzonej kary. Dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy do owej zmiany dojdzie w postępowaniu odwoławczym. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 czerwca 1977 r. (II KR 263/76, OSNKW 1977, z. 9, poz. 105) regułą powinno być wówczas odpowiednie dostosowanie kary do ustawowego zagrożenia przewidzianego w nowoprzyjętej kwalifikacji prawnej. Wskazuje to na konieczność ponownej analizy dyrektyw wymiaru kary.

Zgodnie z dyrektywami sądowego wymiaru kary wynikającymi z art. 53 § 1 k.k. (w brzmieniu przepisów ustawy obowiązującej w dacie czynu) sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie

kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Przepis art. 53 § 2 k.k. zaś stanowi, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. W świetle powyższego karą współmierną i sprawiedliwą jest tylko kara wymierzona z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw wymiaru kary i wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących.

Pogłębiona analiza wszystkich okoliczności zdarzenia będącego podstawą przypisania czynu w jego złożonej, wieloaspektowej postaci, przemawia za orzeczeniem wobec D. G. kary 25 lat pozbawienia wolności.

Podwyższając wymiar kary Sąd odwoławczy miał na uwadze wszystkie okoliczności podmiotowo-przedmiotowe kształtujące stopień zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz skutków przestępczego działania sprawcy, czyniąc przy tym zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

W przedmiotowej sprawie natężenie okoliczności obciążających jest znaczące i nie są w stanie ich zrównoważyć te o charakterze łagodzącym. Zarówno stopień zawinienia oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości popełnionego czynu, są bardzo wysokie.

Kompleksowa ocena dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. przemawia za przyjęciem, że przypisany oskarżonemu czyn polegający na dopuszczeniu się zbrodni usiłowania zabójstwa jego nowonarodzonego syna (działanie podjęte dwukrotnie w ramach czynu ciągłego), w kumulatywnej kwalifikacji z innymi przestępstwami o znacznym ciężarze gatunkowym, charakteryzuje się wyjątkowością na tle innych tego przestępstw tego samego typu, co przy nagromadzeniu okoliczności obciążających uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności.

W ramach prawomocnie przypisanej zbrodni działanie oskarżonego sprowadzało się do dwukrotnego usiłowania pozbawienia życia jego nowonarodzonego dziecka. Za pierwszym razem zachowanie oskarżonego polegało na rzuceniu niespełna miesięcznym dzieckiem z dużą siłą na odległość 3 metrów, w wyniku czego upadło ono na podłogę doznając obrażeń ciała w postaci złamania 4 żeber (od IV do VII) oraz złamania kości łonowej o skutkach w zakresie rozstroju zdrowia i naruszenia czynności narządów ciała określonych w art. 157 § 1 k.k., przy czym w ocenie biegłych z zakresu medycyny sądowej rzucenie i upadek dziecka na podłogę mógł spowodować również obrażenia głowy, które są najczęstszą przyczyną zgonu w grupie wiekowej niemowlaków. Za drugim razem, na przełomie sierpnia i września 2018 r., oskarżony spowodował u dwumiesięcznego dziecka, w nieustalony sposób, kolejne obrażenia ciała o skutkach określonych w art. 156 § 1 pkt

2 k.k. (ciężkie obrażenia ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu). Małoletni pokrzywdzony doznał wówczas obrażeń głowy z krwiakiem podtwardówkowym (środczaszkowym) w postaci złamania kości ciemieniowej lewej wraz z towarzyszącym obrzękiem czepca ścięgnistego oraz obrzękiem tkanki podskórnej głowy po stronie lewej w okolicy skroniowej i ciemieniowej lewej oraz złamanie łuski kości potylicznej po stronie prawej, stanowiące ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. W ocenie biegłych lekarzy powyższe obrażenia powstały w mechanizmie tępych urazów spowodowanych np. uderzeniem pięścią z dużą siłą bądź uderzeniem głową dziecka o podłogę lub inny element otoczenia o takiej charakterystyce. Zgodnie z opinią biegłych brak udzielenia dziecku pomocy lekarskiej mógł narazić je na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia, zaś według aktualnej wiedzy medyczno-sądowej następstwa urazów czaszkowo-mózgowych są najczęstszą przyczyną zgonu dzieci po urazach tępych (opinia biegłych z zakresu medycyny sądowej (...) Medycznego - k. 646-647, 717-720 i 820-822).

Zgodnie z poczynionymi prawomocnie ustaleniami opisane wyżej działanie i wynikające z niego skutki zestawione z przewagą fizyczną sprawcy nad ofiarą oraz cechami osobowości nieprawidłowej oskarżonego, przy jego niezaburzonej poczytalności i zachowanej zdolności do pokierowania swoim postępowaniem, jednoznacznie przemawiały za tym, iż oskarżony mógł przewidzieć i godził się na pozbawienie życia swojego syna (por. uzasadnienie wyroku Sądu

Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca 2021 r. -k. 1326-1327).

Kierując się dokonaną w sprawie oceną wskazać należy, iż oskarżony uświadamiał sobie nie tylko wysoki stopień niebezpieczeństwa swojego działania dla życia dziecka, ale także nie podjął działań mających na celu zmniejszenie nastąpienia skutku. Po zastosowaniu wobec dziecka przemocy skutkującej obrażeniami ciała nie udzielił mu koniecznej pomocy, pozostawiając je cierpiące i obolałe. Oskarżony w pełni musiał uświadamiać sobie konsekwencje swojego działania, w tym nastąpienie skutku w postaci śmierci dziecka, na co się godził.

Działanie oskarżonego wyczerpywało również znamiona przestępstwa znęcania fizycznego ze szczególnym okrucieństwem nad swoim małoletnim synem nieporadnym ze względu na swój wiek. Szczególne okrucieństwo, o którym mowa w art. 207 § 2 k.k., odnoszone do zachowania wyjątkowo drastycznego i odrażającego zostało prawomocnie przypisane oskarżonemu. Odwołując się do ustalonych okoliczności czynu przypomnieć należy, że zachowania oskarżonego polegające na stosowaniu przemocy o różnym stopniu nasilenia skierowane były wobec jego małoletniego syna, będącego w okresie noworodkowym, a następnie niemowlęcym. Oskarżony w okresie wskazanym w przypisanym czynie zadawał dotkliwe cierpienia fizyczne dziecku, powodując u niego obrażenia ciała o skutkach określonych w art. 157 § 1 k.k. oraz art. 156 § 1 pkt 2 k.k., a także inne opisane w wyroku.

W tym miejscu należy odwołać się do trafnych spostrzeżeń Sądu pierwszej instancji, który wskazał, że zachowanie oskarżonego wobec dziecka było wyjątkowo drastyczne, brutalne, powodujące dolegliwości o znacznym stopniu intensywności. Ze strony oskarżonego doszło do takich zachowań jak rzucenie dzieckiem o podłogę, co skutkowało poważnymi obrażeniami ciała w postaci złamania żeber i kości miednicy. Stosowanie przemocy spowodowało także złamania kości czaszki, które skutkowały ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu powodując stan bezpośredniego zagrożenia życia. Oskarżony stosując przemoc w nieustalony sposób spowodował u niemowlęcia również inne obrażenia w postaci zasinień, otarć, które szczegółowo zostały opisane w wyroku. Ofiarą znęcania było całkowicie bezbronne, niespełna dwumiesięczne niemowlę, które z uwagi na swoją delikatność, a przy tym brak możliwości podjęcia reakcji obronnej, poważniej odczuwa skutki urazów mechanicznych.

Cechy pokrzywdzonego, cierpienie nowonarodzonego i bezbronnego dziecka w całym inkryminowanym okresie to istotne czynniki kształtujące stopień karygodności czynu. Jak wynika z opinii lekarskich pokrzywdzony miał objawy dziecka maltretowanego. Działania oskarżonego prowadziły do pogorszenia stanu zdrowia dziecka. Zgodnie z opinią biegłych opisywane zmiany w zachowaniu dziecka (dziecko było obolałe, gorączkowało, płakało, nie przyjmowało pokarmów, wymiotowało) odpowiadają charakterowi obrażeń, które mogły powstać w odpowiadających im

czasokresach, tj. złamaniom żeber i miednicy około miesiąc przed hospitalizacją oraz obrażeniom głowy we wrześniu 2018 r. (k. 720). Takie działanie podjęte wobec dziecka musi być ocenione wyjątkowo nagannie. Dla wymiaru kary istotne znaczenie ma również fakt, że oskarżony po tych zdarzeniach nie próbował udzielić dziecku pomocy, nie tylko sam nie wezwał pomocy lekarskiej, ale także zabronił to uczynić matce dziecka, co wynika z wyjaśnień D. N..

Takie zachowanie, jak również zdolność do podjęcia tak drastycznych, brutalnych działań wobec istoty całkowicie bezbronnej, nie mogącej się w żaden sposób przeciwstawić sprawcy, świadczy jednocześnie o głębokim stopniu zdemoralizowania oskarżonego.

Oskarżony podejmował swoje działanie ze świadomością krzywdzenia małoletniego. Swoim zachowaniem wyczerpał jednocześnie znamiona wielu innych poważnych przestępstw. Jego przestępcze zachowanie prowadziło do naruszenia szeregu dóbr prawnie chronionych. Działanie oskarżonego było umyślne, ukierunkowane na osiągnięcie skutku w postaci spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a także pozbawienia życia pokrzywdzonego.

Czyn, jakiego dopuścił się oskarżony cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości, godzi bowiem w najcenniejsze wartości jakimi są życie i zdrowie człowieka, znęcając się ze szczególnym okrucieństwem nad nowo narodzonym dzieckiem nieporadnym ze względu na swój wiek, zaprzecza zaś istocie rodzicielstwa oraz podstawowym

normom społecznym, moralnym i kulturowym.

Stopień winy oskarżonego był znaczny. Nie zachodziły żadne okoliczności usprawiedliwiające jego zachowanie. Oskarżony dopuszczał się aktów przemocy wobec dziecka kierując się pobudkami, które nie prowadziły do umniejszenia stopnia jego winy. Ustalony sposób zachowania w krytycznym czasie wskazuje, iż oskarżony działał z dużym nasileniem agresji.

Okoliczności takie jak działanie w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia, popełnienie czynu w formie stadialnej usiłowania, karalność za przestępstwo o stosunkowo nieznacznym stopniu społecznej szkodliwości i umiarkowanie pozytywna opinia z aresztu śledczego, choć nie pozbawione znaczenia, nie mogą przeważać tych o charakterze obciążającym przemawiających za orzeczeniem wobec D. G. kary 25 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny dostrzega, że kara 25 lat pozbawienia wolności ma w przeważającej mierze eliminacyjny charakter, dlatego powinna być stosowana jedynie za najcięższe przestępstwa o znacznym ładunku społecznej szkodliwości, gdy okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad łagodzącymi, a stopień winy głęboko zdemoralizowanego sprawcy jest tak wysoki, że kara terminowego pozbawienia wolności nie spełniłaby stawianych przed nią celów, indywidualno i generalno-prewencyjnych.

Stopień zdemoralizowania oskarżonego jest wysoki, co wynika z ustalonych okoliczności

popelnionego czynu, w tym brutalnego i pozbawionego skrupułów sposobu działania oraz zachowania oskarżonego po popelnieniu czynu.

Oskarżony nie działał w szczególnej sytuacji motywacyjnej, realizował swoje zachowanie sprawcze ze świadomością jego skutków, kierując się błahymi pobudkami (stan rozdrażnienia z powodu płaczu dziecka). Dopuszczał się aktów przemocy fizycznej wobec swojego dziecka zadając mu ból i cierpienie. Jednocześnie oskarżony był w pełni świadomy istoty swojego działania, zdawał sobie sprawę z jego możliwych skutków. Po zastosowaniu przemocy i spowodowaniu obrażeń ciała oskarżony nie interesował się losem dziecka, które było cierpiące i obolałe. Stan zdrowia pokrzywdzonego był mu obojętny.

W toku procesu nie przejawiał głębokiej, szczerzej i rzeczywistej skruchy. Nie zadośćuczynił w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Kwestia uprzedniej karalności oceniana jako element linii życiowej oskarżonego potwierdza stopień jego demoralizacji.

Dokonując analizy wszystkich wskazanych wyżej okoliczności Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że żądana przez prokuratora kara 25 lat pozbawienia wolności jawi się jako kara sprawiedliwa. Ustalenie, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, danej zbrodni, są bardzo wysokie, jest przesłanką konieczną, a zarazem wystarczającą, dla wymierzenia kary 25 lat pozbawienia wolności (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2017 r., II AKa 76/17).

Kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz realizacja celów wychowawczych i zapobiegawczych kary nie pozwala na łagodniejsze traktowanie sprawców, którzy dopuszczając się czynu o takiej charakterystyce, jak ustalona w niniejszej sprawie, godzą w najcenniejsze dobra prawnie chronione jak życie, zdrowie i godność człowieka. Reakcja wymiaru sprawiedliwości powinna być dolegliwa dla tego typu sprawców. Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływanu – także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość – na kształtowanie postaw moralnych. Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w aspekcie jej funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądaných postaw.

Reasumując, kara 25 lat pozbawienia wolności jawi się jako kara sprawiedliwa, jedynie słuszna i w pełni zasłużona. Jest karą realizującą cele kary w zakresie oddziaływania wychowawczego względem oskarżonego, a jednocześnie kształtującą w sposób właściwy świadomość prawną społeczeństwa. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, tak ukształtowana kara izolacyjna spełni należycie swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego, jak również zadośćuczyni społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Wniosek		
<p>Wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności za przypisany prawomocnie czyn, pozbawienie praw publicznych na okres 10 lat i na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczenie zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 50 000 zł.</p> <p>Wniosek obrońcy o utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia o karze w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny (wniosek prokuratora)</p> <p># niezasadny (wniosek obrońcy)</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Zasadność wniosku zawartego w apelacji prokuratora - kompleksowa ocena dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. przemawia za przyjęciem, że przypisany oskarżonemu czyn polegający na dopuszczeniu się zbrodni usiłowania zabójstwa jego nowonarodzonego syna (działanie podjęte dwukrotnie w ramach czynu ciągłego), w kumulatywnej kwalifikacji z innymi przestępstwami o znacznym ciężarze gatunkowym, charakteryzuje się wyjątkowością na tle innych tego przestępstw tego samego typu, co przy nagromadzeniu okoliczności obciążających uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kary 25 lat pozbawienia wolności.</p> <p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku obrońcy - wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego,</p>		

na który składają się ujawnione okoliczności przedmiotowe oraz podmiotowe przemawiają przeciwko przyjęciu, że właściwą reakcją karną jest kara 15 lat pozbawienia wolności.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku wobec D. G. w części dotyczącej orzeczenia o karze zgodnie z pkt I.1-4 wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Argumentacja jak w sekcji 3.1. uzasadnienia wyroku. Uchylenie środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lipca</p>	

2021 r., które Sąd odwoławczy w niniejszym składzie podziela.

Podwyższenie zadośćuczynienia na rzecz małoletniego pokrzywdzonego do kwoty 50 000 zł z przyczyn wskazanych w tym orzeczeniu – zadośćuczynienie winno być dostosowane do rozmiaru krzywdy wynikającej z ustalonego działania sprawcy.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	~~-----~~ # art. 439 k.p.k.---
Zwięźle o powodach uchylenia	
~~-----~~	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
~~-----~~	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
~~-----~~	
5.3.1.4.1.	~~-----~~ # art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt II Pkt III i IV	<p>Zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary również od dnia 29 czerwca 2020 r. do dnia 10 kwietnia 2024 r. – podstawa prawna art. 63 § 1 k.k.</p> <p>Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. (kurator małoletniego) oraz obrońcy oskarżonego adw. A. M. wyznaczonej z urzędu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym – podstawa prawna art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie z uwzględnieniem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r.</p>
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt V	Kierując się treścią art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego

od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze mając na uwadze sytuację osobistą i majątkową oskarżonego, wobec którego orzeczono długoterminową karę pozbawienia wolności.

7. PODPISY

SSA Izabela Szumniak SSA Piotr Schab SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o karze za prawomocnie przypisany czyn uwzględniający działanie polegające na dwukrotnym usiłowaniu zabójstwa małoletniego pokrzywdzonego.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# Zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie i wymiar kary z modyfikacją stanowiska dokonaną na rozprawie odwoławczej poprzez utrzymanie w mocy kary 15 lat pozbawienia wolności.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana